

[Arbejdsministeren]

altså jobtilbudsordningen med de ni måneders jobtilbud, er godkendt af Kommissionen.

Vi har ikke haft mulighed for – det har ingen regering haft og i virkeligheden heller ikke ønsket – at få godkendelse i EF, før vi traf beslutninger her i Folketinget. Det ville være den forkerte rækkefølge, vil jeg hævde til hver en tid.

Det fremgår meget klart af lovgivningen fra foråret, at denne her lov træder i kraft under forudsætning af EF's godkendelse. Den forhandling, der skal føres med EU-Kommissionen, kan ikke føres, før Folketinget har talt, altså har vedtaget loven og på den baggrund forhandlet om, hvor langt det kan gå.

Der har været nogle problemer rejst af EU-Kommissionen, fordi vi lægger vores arbejdsmarkedspolitik om til at være en regionalt forankret politik, mere individuelt baseret, og dermed er der selvfølgelig også en lidt større risiko for konkurrenceforvridning, hvis der ikke er nogle præcise rammer for varigheden og for kravet om modydelse.

Fru Lilli Gyldenkilde havde lidt svært ved det, men fik alligevel sagt, at denne lov faktisk er blevet bedre, efter at EU-Kommissionen har anbefalet os, hvordan den skulle justeres, så den ikke blev konkurrenceforvridende.

Jeg deler slet ikke den opfattelse, hr. Per Stig Møller havde, nemlig at dette her skulle betyde, at der kom færre i jobtræning. Jeg har den opfattelse – og det er det, som DA har givet udtryk for i Landsarbejdsrådet – at dette her er en klar forbedring også set med arbejdsgiverøjne, fordi man i hvert fald i moderne ordentlige virksomheder gerne vil tage jobtræningspersoner ind som en del af en handlingsplan og også gerne vil lægge noget kvalitet ind i det jobtræningsforløb, som nogle steder ikke har den kvalitet og den lødighed, som vi gerne vil have.

Jeg er meget glad for den behandling, der har været i Landsarbejdsrådet på dette her punkt. Den har helt entydigt ført til en godkendelse, til en anbefaling af de her justeringer.

Så siger hr. Per Stig Møller, at det gik for stærkt, og nu kommer vi her med nogle ændringer. Det er der også flere andre der har sagt.

Det har jeg givet forklaringen på. Man kan ikke komme til Folketinget, hver gang man ser en lille krølle, der skal rettes ud midt om som-

meren, når man er i gang med bekendtgørelsesarbejdet. Vi gør det som sagt ved først givne lejlighed.

Vi har ikke ønsket at ændre på det tvungne, lidt rigide genbesættelseskrav, som der er i de nuværende orlovsordninger, og det er, fordi vi har lagt øre til den kritik af det, at det i sig selv var en barriere for, at folk kunne få orlov, og vi vil gerne have, at der skal være så få barrierer som muligt for folk, der gerne vil have orlov og i den konkrete situation kan aftale det med deres arbejdsgiver.

Jeg er lidt forundret over hr. Per Stig Møllers og hr. Helge Sanders kritik af løntilskudsordninger som helhed. Som hr. Ole Vagn Christensen ganske rigtigt sagde det, har det jo været et instrument, som min forgænger, hr. Kirkegaard, og min forgænger igen, hr. Henning Dyremose, flittigt har betjent sig af, og jeg vil gerne bidrage til Venstres og De Konservatives forståelse af, hvordan løntilskudsområdet har udviklet sig.

Det har udviklet sig på en måde, som vi i hvert fald i den nye regering gerne vil stramme lidt op på, for vi mener, at løntilskudsordning kan være et brugbart instrument, positivt, et kvalitetsmæssigt brugbart instrument til at få kanaliseret ledige ind på arbejdsmarkedet, så de får bedre mulighed for at få fodfæste på arbejdsmarkedet. I en bedre beskæftigelsessituation ville løntilskud som instrument være overflødig. Den bedre situation kommer, og når den kommer tilstrækkelig klart og stærkt, synes jeg, der er al mulig grund til at kigge vores løntilskudsordninger kritisk efter i sømme-

Jeg blev også lidt forundret over hr. Helge Sanders diskussion med hr. Ole Vagn Christensen om lønspredning og indslusningsløn. Jeg kom til at tænke på den diskussion, vi havde i sidste uge om Maastricht-aftalen, om den sociale dialog, om den danske model, hvor det var min opfattelse, at specielt Venstres ordfører, fru Charlotte Antonsen, var meget optaget af, hvor stærk en rolle parterne skulle spille i EF-lovgivningen, nemlig en lige så stærk rolle, som parterne på det danske arbejdsmarked spiller, når det drejer sig om vitale dele af arbejdsmarkedet.

Man må ærlig talt sige, at løndannelsen er en rimelig vital og central del af arbejdsmarkedet, og hvorfor i himlens navn skulle vi i Dan-